

OTAĞ VE YAZGI

Fatih Akça

YAYIN NU: 1418

EDEBÎ ESERLER: 737

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-822-6

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Kapak Tasarımı: Ceyhun Durmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Karakış Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 12531 Tel: (0212) 444 62 18

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

FATİH AKÇA; 4 Ocak 1984 Afyon Emirdağ doğumlu. 1990 senesinden beri Denizli’de ikamet ediyor. Ticaret lisesi mezunu ve özel bir şirkette çalışmakta olan Akça, evli ve bir kız çocuğu babasıdır. Şiirleri, Akatalpa, Akköy, Mühür, Şiirden, Sincan İstasyonu, Varlık vb. dergilerde yayımlandı.

Yayımlanmış kitapları

Güller ve Atlar (2014), Taşlar ve Avlular (2015), Kış ve Sapa (2017).

Taşlar ve Avlular adlı şiir kitabıyla, 2015 Ali Rıza Ertan Şiir Ödülü’nü kazanmıştır.

İçindekiler

OTAĞ

ilk yürüyenerin haritası	13
başlayan göçten bir adım daha ilerisi	15
bir atlının doğumu	17
çiçek biçimli otağ	19
kanla beslenen çiçek	21
bir sırtın var altaylara benzeyen	23
moğol lekesi	25
evin kaderini değiştiren kösler	27
bir uyur.....	29
khun yazıtı.....	32
kargış	34
eflak	35
sevgilim bana hun de	37

YAZIT

doğu yüzü.....	41
batı yüzü	43
güney yüzü	45
kuzey yüzü	47

Zincirin ilk halkası Aprın Çor Tigin'e

OTAĢ

ilk yürüyenlerin haritası

hep aynı görüntülerden geçtim
dağ, gök, toprak ve otağ
üveylik bir ayak benimkisi
biraz yola biraz kendine epriyen

gök demiştik hepimiz birden
gök diyerek rahatlamıştık
demirin sırrına erişip dağı eriterek
gök demiştik bozkırda başka ne denir
birbirimizin yüzüne bakarken
hangi kelime kavrayıp silkelerdi bizi
titreyip döndük birbirimize
adriyatik'te oğuz akdeniz'de bir fatih

hep aynı görüntüler geçti benden
“kanım su gibi aktı, kemiğim dağ gibi yığıldı”
bir dilim portakal
kam anamdan emdiğim dil, od!
dinledim hikâyelerimi başkalarından

*burada duruyor ıslıkla çizilen haritalarım / rüzgâr artık çölü
geçebilir / atların kemiklerini kim gömecek bu çağa kam! / taşları
düşün ve fısılda / bir ağaçla başladı her şey / ruhunu ayıkla,
dön kendine / kadim girdap, türlü dehliz / ellerini ayaklandırdı*

yürü demişti içimdeki ses, buna uydum
yedi
dokuz
oğuz

kam ateşin çekirdeğidir / elbisesinde dokuz bebek / dokuz dağ / dokuz çingirak / dokuz alem / ötekinin yüzünü görmek / göğün uçurumuna inanıyorum / ve yerin ehline / ant! / kam ateşin çekirdeğidir / buğulu bir tören / şifa ve mukaddes / yalnızca kemiklerin bildiği şarkılar, yalnızca ilk! / dil ondan geldi / zemheri ve ayaz / hazan ve çöl sıcağı / gece ve gündüz / tam ortasında ben / gökten ışık içinde inen anne / göldeki ağaç kovuğundan çıkan anne / dağ, deniz, gök, gün, ay, yıldız / onlarla yürüdüm / beni karabalgasun'da eski bir handa beklediler / beni ordubalık, koşoykurgan ve başka yerlerde de beklediler / ateşe baktılar / göğe baktılar / taşa dizdiler / başka türlü resim vurdular / ipek ve baharat yüklü kervanlar geçti / beklediler / yağız atlar doğup öldü / beklediler / bir dudağı yerde bir dudağı gökte zaman devî geçti önlerinden / beklediler / dağıla dağıla beklediler / ilk şarkılarını çocuklarının kulaklarına akıtarak / beklediler / eşiklerde atların ruhu olduğunu bilerek / beklediler / gitmedim / yürümek ve atlas sürdürdü böylece / kam ateşin çekirdeğidir / kavmim kendi kavının havarisi / ünlesin şimdi / şayan dağlarında uçan kuş / ünlesin adımları / adriyatik'te oğuz akdeniz'de bir fatih

başlayan göçten bir adım daha ilerisi

bozkırı ısırp bölüştük, serin suları da
ağzımız birbirine değince
simsiyah bir geceyi atlatırdı çocuklar
bir kuş yırtıp uçardı ölümün avucunu

insan eşyanın bittiği yerden başlar kendine
bir çiçek açar ummaların korkutamadığı
bir çiçek yüzünde
taşların dikenlerin göçebelerin yurdunda
uzağında savaşların telaşların mücevherlerin
ama yakın aşka ve toprağına

bin yıl geçti sevgilim çadırımızı anımsa
ormanlarımızın serinliğini ve dehşetle
silkelendiğini göğsümüzün
ürken ve arayan bir saplantıdan
kısırlaştı ellerimiz buğdaylar doğmuyor
tükendi dün ağzımda dolaşan ceylanlar
avcısı olduk çağın topladık ve yığdık
kemikleri üzerine geçmişimizin

bin yıl geçti seni yeniden buldum
dün bir kam kesiyordu göbek bağı
bugün bir kundak, bir orta yaş bir tiksinti
boğazıma takılıp kalan nefesin boğduğu
yaşamak akrebi
geçti göçebeler gelmeyecekler artık geri
masallarını sonsuzluğa bırakıp yüklendiler
son doğan çocuklarını bu izler bu balballar

cesur çiçeklere benzeyen yüzümüzü unutma
bana göç, yeniden başlat her şeyimi